

at det er kun nogle temmelig vilkaarligt afgrænsede Kirke- og Skolesager, som de gejstlige Retter dømme om. Jeg har paa- vist, hvorledes dette ikke holder Stik, og de to ærede Medlemmer have ikke kunnet modbevise, hvad jeg har fremført i saa Henseende. Jeg har vist, hvorledes disse gejstlige Retter netop have 3 Hovedsager, som de dømme om, nemlig Spørgsmaalene om Vranglære, forargeligt Levned og Forseelser i Embedsforhold. Jeg kan yderligere dertil føje, hvad Betænkningen giver Anledning til, at i Aarenes Løb har man netop søgt at begrænse de gejstlige Retters Virksomhed til disse Hovedsager. Flertallet fremfører i Betænkningen en Henvisning til Fd. af 5. December 1806, men denne Forordning gaar netop ud paa at tage et Spørgsmaal bort fra de gejstlige Retter, nemlig Skiftejurisdiktionen. Altsaa, hvad jeg anførte sidst imod denne Flertalsudtalelse i Betænkningen, staar endnu ved Magt, og de to ærede Medlemmer have ikke formaaet at modbevise det. Derimod have de to ærede Medlemmer fremført nogle andre Ting, som jeg nu skal gaa over til at omtale med et Par Ord.

Det ærede Medlem for Middelfart (Slengerik) fremhævede, hvorledes han troede, at det ikke kunde gøre noget, at de juridiske Domstole dømme i disse Sager. Han troede, at disse juridiske Domstole kunde dømme i disse Sager lige saa godt som de gejstlige Domstole, og han troede ikke, at der blandt Juristerne var mange forskellige Standpunkter i Henseende til Vranglære — det er vist højst rimeligt, at der ikke er det, thi Juristerne beskæftige sig neppe synderligt med disse Spørgsmaal — han troede, at Juristerne lige saa godt kunde dømme om Præsterne forargelige Levned osv. Men, siger han, man kan jo lave nogle Lovparagraffer, der specielt passe for Præsterne og deres forargelige Levned. Altsaa, det ærede Medlem indrømmer, at naar man forkaster de gejstlige Retter, er der alligevel et Hul, og saa anbefaler det ærede Medlem, at man laver nogle særlige Lovparagraffer, der i saa Fald kunne anvendes. Ligeledes siger det ærede Medlem videre, at han kunde heller ikke se noget helt galt i, at Præsterne, naar de forsyndede sig, bleve dømt af Nævninger. Ogsaa her er det ærede Medlem inde paa, at det dog maaske ikke er saa holdbart, dette System med juridiske Domstole alene. Endelig siger det ærede Medlem, at han kan ikke forstaa, at en Politibetjent ikke

skulde have Lov til at „rage“ i en Præsts Forhold, naar han skulde for Retten. Skal en Politibetjent have Lov til at rage i andre Menneskers Forhold, som det ærede Medlem udtrykker sig, synes han, at han ogsaa skulde have Lov dertil, naar det gjaldt en Præsts Forhold. Men det ærede Medlem har her vendt Sagen om, thi Politiet har netop ikke Lov til at „rage“ sig ind i andre Menneskers Forhold, hvad deres Levned angaar. Men man stiller særlige Krav til Præsterne i Henseende til Levned, og her er det, det ærede Medlem vil have en Ordning, hvorefter man kan sætte en Politibetjent til at foretage de Forundersøgelser, der skulle finde Sted. Her vil han altsaa have, at Politiet over for Præsterne skal have et særligt Omraade at undersøge, som de ikke have over for andre Borgere i Landet.

Dernæst siger det ærede Medlem, at han vil have de gejstlige Retter afskaffede, for at det ikke skal hedde sig i Befolkningen: Vi kende nok det, at den ene Ravn hugger ikke Øjet ud paa den anden. Jeg har nu ikke omkring i Landet mærket noget til, at man har en saadan Mistillid til de gejstlige Retter, eller at man har den Tro, at de holde Haanden over Præsterne. Fra Befolkningens Side foreligger der ikke, mig bekendt, en eneste Klage over, at de gejstlige Retter skulle være partiske, og det tror jeg heller ikke, der er Grund til at klage over. Jeg tror, at de gejstlige i Henseende til disse Spørgsmaal endog ville være noget strengere end juridiske Dommere, fordi de have en Følelse af, hvor vigtigt det er for Kirken, at der ikke i Præstestanden bliver fordærvede Sæder, eller at der ikke bliver prædiktet falske Lærdomme. Jeg tror slet ikke, der er nogen Grund til at sige som det ærede Medlem: Vi maa afskaffe disse Domstole, ellers kan man let omkringe i Befolkningen komme til at sige: „Vi kende nok det, den ene Ravn hugger ikke Øjet ud paa den anden“. I øvrigt er den Sætning, det ærede Medlem anførte, en saadan, der godt kunde anvendes af en Modstander af Nævningeinstitutionen. Det er en farlig Sætning, det ærede Medlem der er kommet frem med, naar man kræver Indførelse af Nævninger, hvad vi jo alle kræve. Thi da er det noget, som en Modstander af denne Institution netop kunde anføre, dette gamle Ordsprog: „Vi kende nok dette, den ene Ravn hugger ikke Øjet ud paa den anden“. Nej, lad os lade den Slags Bevisligheder ligge, de bevise alligevel ingen Ting.